

NL

In veel opzichten is het werk van Marijn van Kreij (1978, Middelrode) vergeven van twijfel. In zowel monumentale muurschilderingen als kleine A4-tekeningen, video's en objecten bouwt de kunstenaar aan een oeuvre waarbinnen polaire tegenstellingen centraal staan: orde versus chaos, taal versus beeld, representatie versus abstractie en logica versus irrationaliteit. In dit opzicht is zijn praktijk opvallend contrasterend: aan de ene kant het analytische onderzoek naar de relatie tussen taal en beeld, in de traditie van de conceptuele kunst uit de jaren '60; aan de andere kant een nadrukkelijk proces-georiënteerde aanpak, waarbij de stappen van de kunstenaar bij de totstandkoming van zijn werk traceerbaar zijn en het idee van het 'proberen' wordt gethematiseerd.

In zijn serie 'dubbelingen' worden beide artistieke posities bij elkaar gebracht. Het concept is eenvoudig: Van Kreij produceert een A4-tekening, doorgaans een voorstelling waarin op een impulsieve, *stream of consciousness*-achtige wijze tekstfragmenten, lijnen, krassen en figuurtjes samenkomen in een chaotisch geheel. Vervolgens produceert hij van deze tekeningen een gedetailleerde kopie, die naast het origineel wordt getoond. De ongestructureerde chaos van het origineel verandert bij de minutieus gefabriceerde kopie plots in een onwezenlijke orde: elk wild gekrast lijntje, elke 'subjectieve' tekenactie vindt in de kopie zijn evenbeeld, waardoor de spontaniteit wordt gestructureerd.

Het grip krijgen op de chaos van de scheppende handeling, het objectiveren van subjectiviteit, gebeurt bij Van Kreij binnen de context van kleine, persoonlijke gestes en dagelijkse overpeinzingen. De in zijn werk alomtegenwoordige teksten hebben doorgaans het karakter van poëtische observaties met betrekking tot het leven, relaties, dromen en wensen – sommige zijn te herkennen als tekstfragmenten uit de popmuziek. Waar de relatie tussen tekst en beeld in de conceptuele kunst doorgaans op een analytische manier wordt benaderd, creëert van Kreij een situatie waarin dit onderzoek door existentiële twijfel, of misschien zelfs romantisch verlangen, op losse schroeven wordt gezet. (Xander Karskens)

EN

In many respects, the work of Marijn van Kreij (1978, Middelrode, NL) is infused with uncertainty. In his monumental murals, modest A4-sized drawings, videos and objects, the artist is steadily building a body of work that centres on polar opposites: order vs. chaos; language vs. image; representation vs. abstraction; logic vs. irrationality. Van Kreij's practice is a remarkable combination of contrasts: on the one hand it records an analytical study of the relationship between language and image, in the tradition of 1960s conceptual art; on the other hand it involves an explicitly process-oriented approach, in which the various steps taken by the artist in realizing his work are fully traceable and the notion of 'trial and error' serves as a primary theme.

Both artistic positions are combined in Van Kreij's series of 'duplications'. The concept is simple: Van Kreij produces a drawing on a sheet of A4 paper – usually an impulsive, stream of consciousness-like merging of textual fragments, lines, scratches and figures, which together form a chaotic whole. The artist subsequently produces detailed copies of these drawings, which he presents side by side with the 'originals'. In the meticulously fabricated copies, the riotous chaos of the originals is suddenly transformed into an unreal order: each wildly scratched dash, each 'subjective' act of drawing is duplicated in the facsimile, lending structure to the spontaneity.

Through modest, intimate gestures and everyday musings, Van Kreij gains control of the disorder of the creative act – objectifies subjectivity. Text, so ubiquitous in the artist's work, often takes the form of poetic observations on life, relationships, dreams and wishes – one can even recognize pop lyrics among the text fragments. Whereas in conceptual art the relationship between text and image is generally dealt with in analytical terms, Van Kreij manages to create a situation where existential uncertainty, or perhaps even romantic desire, manages to derail such inquiry quite effectively. (Xander Karskens)